

Rekviem egy csillagvizsgálóért

Az amatőrcsillagásznak az örök változás, az idő múlása, s a parányi lét pillanata a térben természetesebb, könnyebben elfogadható érzések mint másnak. Mégis harmincnégy év „edzettsége” sem elég számomra, hogy ne szoruljon össze a szívem, ha a szolnoki vegyiművek csillagdját látom.

Az egykor nyüzsgő élet helyett ma csak a szél fütyül a gaz és a bokrok között. Az már az élet fintora, hogy éjjel így sem néptelen az oldalfalától megfosztott épület. Az oda készített fekhelyeken – nem meteorozás céljából – hajléktalanok húzzák meg magukat, talán eltűnődnek azon, vajon mi lehet az a két égnek meredő vascső a „szoba” közepén.

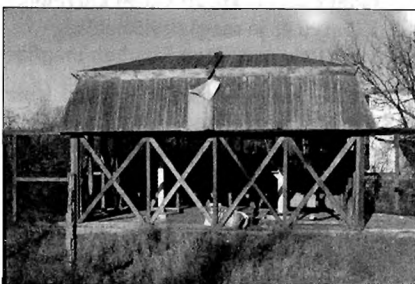
Hát itt találkoztam én először a csillagászáttal 1970-ben. Lázás munka folyt akkoriban Dankó Sándor vezetésével, éveken keresztül. Az egyik legjobban felszerelt szakkör működött itt az országban.

A Zeiss távcső mellett egy másik mechanikán, a húszcentis ikertávcső – Newton és Nasmyth – kutatta az égbolt titkait. Méteres átmérőjű napképet vetített az udvari állványra helyezett cölösztát síktükre az ASTRO Berlin objektíven keresztül a szakköri helyiségbe, ahol, ha az idő borús volt, sokszor késő estig beszélgettünk.

Majd jött a rendszerváltás, és a megélhetés elsőbbsége sokakat elszólított. A rendszeres észlelés megszűnt. Később már csak én jártam ki egyedül, hönöm alá kapva Zeiss-távcsövet, amely biztos vezetést talált a már rozsdásodó IB mechanikán.

Végül Sanyi bácsi halálát a csillagda is követte. A fenntartó vegyiművek éveken elelőtt bezáratta az intézményt.

Ma, újra látva a lelkétől is megfosztott „csontvázat”, Galilei szavai jutnak eszembe: eppur si muove...

A szolnoki csillagda fénykorában (felső két kép) és az elmúlt télen (lent)

CSABAI ISTVÁN